

2. 2. 2005

ID: 30510

Platební rozkaz a vyjádření účastníka řízení

Platební rozkaz, jehož součástí je zároveň i výzva podle § 114b odst. 1 o.s.ř., je v souladu s ustanoveními o.s.ř. Je věcí vlastní péče a procesní předvídavosti toho kterého z účastníků, aby k náležité ochraně či obraně svých práv využíval procesních prostředků, které mu zákon v jednotlivých v úvahu přicházejících ustanoveních přiznává. Příklad by se zásadě rychlosti a soustředěnosti řízení, pokud by formalistickým výkladem příslušných ustanovení měla být omezována účinnost těch procesních institutů, které byly do procesního práva inkorporovány právě za účelem zjednodušení a zrychlení občanského soudního řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1555/2003, ze dne 21.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. H., proti žalovanému A. V., s.r.o., zastoupené advokátem, o zaplacení částky 699.157,-Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 9 C 953/2002, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2003, č.j. 17 Co 55/2003-40, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobou podanou dne 6.8.2002 u Okresního soudu ve Znojmě domáhal se žalobce vydání rozsudku, jímž měla být žalovanému uložena povinnost zaplatit částku 699.157,- Kč se 17 % úrokem z prodlení od 24.10.1994 do zaplacení.

Okresní soud ve Znojmě jako soud prvního stupně vydal platební rozkaz dne 19.8.2002, č.j. 9 C 953/2002-9, jímž pod bodem I. výroku uložil žalovanému, aby do 15 dnů ode doručení platebního rozkazu zaplatil žalobci pohledávku ve výši 699.157,- Kč s 17 % úrokem od 24.10.1994 do zaplacení nebo, aby podal proti tomuto platebnímu rozkazu do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor. Ve výroku pod bodem II. současně pro případ, že bude podán odpor, mu uložil, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne podání odporu proti platebnímu rozkazu písemně vyjádřil ve věci samé k žalobě, která mu byla doručena spolu s platebním rozkazem. Zároveň ho poučil, že je povinen uvést, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu s tím, že pokud dojde k uznání nároku, bude vydán rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 1 o.s.ř. V případě, že nárok neuzná, uložil žalovanému povinnost vyličit rozhodující skutečnosti o věci samé a označit důkazy k prokázání svých tvrzení s tím, že vyjádření musí být předloženo soudu ve 3 vyhotoveních. . Současně poučil žalovaného, že pokud by nemohl ve stanovené lhůtě podat písemné vyjádření ve věci samé, je povinen před uplynutím dané lhůty soudu sdělit důvody, které mu v tom brání.

Proti uvedenému platebnímu rozkazu podal žalovaný včas odpor, v němž výslovně uvedl, že nárok žalobce neuznává. Odpor neobsahuje uvedení dalších skutečností, které by se týkaly věci samé a uvedení rozhodujících skutečností, případně označení důkazů k prokázání záporného stanoviska žalovaného.

Soud prvního stupně nato přípisem ze dne 23. 9. 2002 vyzval žalobce, ať do 3 dnů sdělí, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání dle § 115a o.s.ř., neboť u žalovaného nastala fikce uznání. Žalobce svůj souhlas s postupem bez nařízení jednání vyjádřil podáním došlým soudu dne 26. 9. 2002. Soud prvního stupně poté dne 30. 9. 2002 rozhodl rozsudkem pro uznání, č.j. 9 C 953/2002-18, tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 699.157,- Kč s 17 % úrokem

z prodlení od 24.10.1994 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku.

Vyšel ze zjištění, že Okresní soud ve Znojmě vydal dne 19.8.2002 platební rozkaz, č.j. 9 C 953/2002-9, který byl žalovanému doručen do vlastních rukou včetně žaloby dne 23.8.2002. Vzal za prokázáno, že odpor proti platebnímu rozkazu, který je blanketní byl soudu doručen 27.8.2002 a od tohoto data počala běžet žalovanému 30 denní lhůta, která uplynula dnem 26.9.2002. Dále vzal za prokázáno, že žalobce nabyt v rámci dědického řízení po svém otci J. H. veškerý zůstavitelův majetek a rovněž zjistil, že mezi otcem J. H. a žalovanou byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, a to majetkového podílu v celkové výši 699.157,- Kč. Věc posoudil podle § 114b odst. 1, 2, 3, 4, 5 a § 153a odst. 3 o.s.ř. Dospěl k závěru, že v předmětné věci byly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, neboť v důsledku toho, že žalovaný se bez vážného důvodu na výzvu soudu podle § 114 odst. 1 o.s.ř. ve stanovené lhůtě nevyjádřil, nastala fikce uznání ve smyslu § 114b odst. 5 o.s.ř.

K odvolání žalované Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 13.3.2003, č.j. 17 Co 55/2003-40, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně. Současně v odstavci III. připustil dovolání k posouzení otázky, zda součástí platebního rozkazu může být i výzva soudu podle § 114b o.s.ř. Převzal skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním posouzením s tím, že v daném případě byly splněny všechny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Podle odvolacího soudu žalovaný neprokázal žádné takové skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Dále vyslovil závěr, že otázka, zda může být součástí platebního rozkazu také výzva podle § 114b odst. 1 o.s.ř., je otázkou po právní stránce zásadního významu, přičemž současně s ohledem na to, že tato otázka nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena, připustil dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

V tomto směru odvolací soud podrobně reagoval na odvolací námitky žalovaného, zejména v tom, že údajně není možné, aby součástí platebního rozkazu byla i výzva ve smyslu § 114b odst. 1 o.s.ř. s tím, že tato výzva má charakter usnesení, což není totéž jako platební rozkaz. Odvolací soud připustil, že jde o dvě rozdílné formy soudního rozhodnutí. Ze zákona plyne, které formy rozhodnutí soud používá při vydávání svých rozhodnutí a stanoví rovněž jejich náležitosti. Nelze ovšem přijmout závěr, že by platební rozkaz byl rozhodnutím nižší právní síly nebo méně významným než usnesení, když v některých případech může mít naopak účinky pravomocného rozsudku. V této věci podle odvolacího soudu byl vydán platební rozkaz který měl všechny formální náležitosti plynoucí z příslušných ustanovení občanského soudního řádu. Současně v téže listině bylo obsaženo usnesení, které rovněž mělo všechny náležitosti, které pro dané usnesení zákon stanoví. Na tom nemění nic ani skutečnost, že listina nebyla formálně označena jako usnesení. I v jiných případech obsahuje např. rozsudek nebo platební rozkaz výrok o nákladech řízení, ačkoliv se tato okolnost v názvu rozhodnutí neprojeví. Listina je v takových případech vždy označena pouze jako rozsudek, případně jako platební rozkaz.

Odvolací soud jinak zdůraznil, že povinnost žalovanému vyjádřit se ve věci a povinnost označit důkazy byla v tomto případě žalovanému uložena podmíněně, tedy za předpokladu, že podá odpor proti platebnímu rozkazu. Bylo na žalovaném, jak tuto povinnost splní, což mohl učinit v odůvodnění odporu nebo nemusel odpor odůvodnit a v určené lhůtě se ve věci vyjádřit samostatným podáním. Žalovaný však podal pouze odpor, aniž v něm zaujal stanovisko ve věci samé z hlediska námitek proti uplatněnému nároku a z hlediska povinnosti označit důkazy o svých tvrzeních.

Konečně odvolací soud dospěl k závěru, že vzhledem k složitosti věci byly dány podmínky k uložení povinnosti žalovanému podat vyjádření ve smyslu § 114b odst. 1 o.s.ř.

Nezávisle na svém posouzení vyslovil odvolací soud závěr, že je namístě podrobit správnost těchto závěrů dovolacímu přezkumu. V některých případech, zejména u účastníků nezastoupených osobami s právníkem vzděláním, by mohlo dojít k určitému zmatení, když na jedné straně by platebním

rozkazem byla účastníku ukládána povinnost něco zaplatit, na druhé straně by platebním rozkazem byla účastníku ukládána povinnost se ve věci vyjádřit a připojit důkazy, byť podmíněně. Platební rozkaz, jehož součástí je zároveň i výzva podle § 114b odst. 1 o.s.ř., by tedy v některých případech mohla působit poněkud zmatečně a zavádějícím způsobem. Vzhledem k tomu, že tato problematika nebyla dosud v praxi dovolacího soudu řešena, připustil odvolací soud proti svému rozhodnutí dovolání.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dne 30.5.2003 dovolání, jehož přípustnost dovozovala z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Tvrdil, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci podle § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. Namítal, že povinnost k věci se písemně vyjádřit, pod hrozbou fikce uznání uplatněného nároku může být soudem uložena jen při splnění zákonných podmínek, a to usnesením podle § 114b odst. 2 za použití 169 odst. 1 o.s.ř. Podle dovolatele výrok II. předmětného platebního rozkazu nelze považovat za usnesení podle § 114b odst. 1 o.s.ř. a výzva a uložení povinnosti podle ustanovení § 114b odst. 1 o.s.ř. nemůže být součástí platebního rozkazu. Dále tvrdil, že předmětné rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Poukazoval na skutečnost, že soud nemůže platebním rozkazem uložit žalovanému povinnost nepeněžitého charakteru. Navrhl připuštění dovolání v souladu se zněním § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., zrušení rozhodnutí soudů obou stupňů a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení a současně odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce navrhl odmítnutí dovolání.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací při posuzování tohoto dovolání vycházel v souladu s body 1., 15., 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, z občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001. Proto v tomto usnesení jsou uváděna ustanovení občanského soudního řádu ve znění po novele provedené zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále jen „o.s.ř.“).

Dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. je přípustné nikoliv v důsledku výroku odvolacího soudu, neboť tento postup byl možný za účinnosti o.s.ř. ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. Posouzení otázky zásadního významu tedy přísluší dovolacímu soudu. Tento závěr plyne ze znění § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., podle něhož je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jimž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle § 237 odst. 3 o.s.ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

S povahou přípustnosti dovolání podle citovaného ustanovení souvisí předpoklady uvedené v § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Předmětem dovolacího přezkumu takto nemohou být otázky skutkového zjištění, nýbrž pouze otázky právního posouzení.

Za otázku zásadního významu přitom nelze považovat řešení otázky, které plyne bez dalšího přímo z textu zákona. To se týká obecné možnosti, na niž dopadají závěry odvolacího soudu ve vztahu k ustanovení § 114b o.s.ř. Podle uvedeného ustanovení za splnění všech zákonných předpokladů může soud usnesením podle § 114b odst. 1 vydat i ve věci, ve které rozhodl platebním rozkazem. Obrat zde použitý nelze vykládat tak, že by bylo nutno nejdříve ve věci vydat platební rozkaz, a teprve po podání odporu proti němu by bylo možno vydávat samostatné usnesení podle citovaného

ustanovení. Pojmově není totiž vyloučeno, aby povinnost vyjádřit se ve věci a povinnost označit důkazy (připojit listinné důkazy) byla žalovanému uložena podmíněně, tedy za předpokladu, že podá odpor proti platebnímu rozkazu. Podmínkou je, aby lhůta k vyjádření i zde nebyla kratší než 30 dní, soud ji stanoví ode dne podání odporu. V takovém případě soud doručí platební rozkaz současně se zmíněnou výzvou., a to jedinou zásilkou.

Je pak na žalovaném, aby povinnost obsaženou v uvedené výzvě, splnil i tím, že v odůvodnění odporu uvede skutkové okolnosti, na nichž zakládá svou obranu, a označí důkazy, nebo tak, že kromě odporu proti platebnímu rozkazu (který nemusí být i za nynější úpravy odůvodněn) podá v určené lhůtě samostatné vyjádření na výzvu soudu podle § 114b odst. 2 o.s.ř.

Od toho se odvíjí důsledek plynoucí z hlediska ustanovení § 153a o.s.ř., o možnosti vydat rozsudek pro uznání i bez nařízení jednání. Jestliže totiž žalovaný nárok neuzná vůbec nebo jej uzná jen zčásti nebo jen v základu, je povinen ve svém vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti, na nichž zakládá svoji obranu. Pokud však žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádření se ve věci samé a ani v této lhůtě nesdělí, jak vážný důvod mu v tom brání, nastane fikce podle § 114b odst. 5 o.s.ř., v tom, že nárok uznává. Samozřejmým předpokladem fikce uznání nároku je splnění podmínek, aby byl žalovaný poučen o následcích své nečinnosti, včetně upozornění, že věc bude rozhodnuta v jeho neprospěch rozsudkem pro uznání.

Otázka, zda výzva podle § 114b odst. 1 o.s.ř. může být integrální součástí výroku rozhodnutí označeného jako platební rozkaz, nebyla dosud judikaturou výslovně řešena. Dospívá proto dovolací soud k závěru o přípustnosti dovolání žalovaného v této věci, které bylo odůvodněno shodnými argumenty. Dovolací soud však dovolání neshledal důvodným.

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. může spočívat buď v tom, že soud posoudí projednávanou věc podle nesprávného právního předpisu nebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží. V této věci odvolací soud použil správné, v úvahy přicházející, ustanovení zákona. Zbývá posoudit, zda je rovněž správně vyložil.

Podle § 167 odst. 1 o.s.ř. věty první nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje soud usnesením. Podle § 167 odst. 2 o.s.ř. není-li dále stanoveno jinak, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku. Náležitosti usnesení, zahrnující i požadavek odůvodnění, jsou uvedeny v § 169 odst. 1 o.s.ř. Podle § 169 odst. 2 o.s.ř. však písemné vyhotovení usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu, jemuž nikdo neodporoval, nebo usnesení, které se týká vedení řízení, anebo usnesení podle § 104a o.s.ř. odůvodnění obsahovat nemusí.

Z uvedeného ustanovení je tak zřejmé, že druhá možnost uvedená v posledně citovaném usnesení míří na případy, v nichž usnesením není rozhodováno ve věci samé. U těchto skupin usnesení proto ze znění platného procesního práva nelze dovodit nutnost odůvodnění, jako součástí usnesení. Úkon soudu, jímž vyzývá podle § 114b odst. 1 o.s.ř. žalovaného, nepochybně představuje nemeritorní usnesení, v důsledku toho může být vydáno, aniž by odůvodnění obsahovalo. V tomto směru nelze správnosti námitek dovolatele přisvědčit.

S uvedenou charakteristikou usnesení upravujícího průběh řízení souvisí i odpověď na námítka dovolatele, podle nichž výzva obsažená ve výroku II. platebního rozkazu, se stala jeho součástí, ač taková možnost ze zákona neplyne. Už ze srovnání úpravy rozsudku a usnesení podle příslušných ustanovení zákona (§ 152 až 157 o.s.ř., § 167 až 171 o.s.ř.) je zřejmé, že výrok rozsudku může (a zpravidla začasť také obsahuje) i výrok, který jinak (samostatně) by obsahově byl zahrnut do samostatného usnesení. Obdobný závěr se nabízí v případě posuzování obsahu výroku platebního rozkazu a výroků, které by rovněž (samostatně) byly předmětem rozhodování samostatným rozhodnutím. Tak je tomu typicky o výroku o přenosu soudního poplatku nebo u výroku o nákladech

řízení. Mimochodem je třeba v této souvislosti zmínit, že i zákon s takovou možností u platebního rozkazu počítá, jak plyne vcelku srozumitelně z ustanovení § 174 odst. 2 věty druhé o.s.ř. Ani dovolací soud nemá proto pochybnosti o správnosti závěrů odvolacího soudu, které v této souvislosti zaujal, považuje je za správné a na ně pro stručnost odkazuje pouze s tím doplněním, že správnost postupu soudu prvního stupně neplyne z obecně zaužívané praxe, nýbrž ze systematického a slovního výkladu shora zmíněných zákonných ustanovení.

Konečně k námitce dovolatele, podle níž platební rozkaz postrádal v této věci rovněž označení jako usnesení, ač v jeho výroku II. byl pojat výrok obsahově spadající pod pojem usnesení, odkazuje dovolací soud na shora uvedený výklad, který nevyklučuje, aby v rámci jednoho rozhodnutí (tak typicky rozsudku) byly pojaty výroky obsahově (v případě vydání samostatného usnesení) by byly uvedeny v rozhodnutí soudu označeném jako usnesení. Není rozumného důvodu vztáhnout tyto důsledky rovněž na poměr mezi platebním rozkazem a v něm pojatým výrokiem zahrnujícím povinnosti ukládané jinak (samostatně) formou usnesení. K tomu dovolací soud dodává, že vzhledem k zásadám ovládajícím občanský civilní proces není rozhodující přepjatý formalismus lpící na slovním vyjádření označení formy rozhodnutí, nýbrž respektování těch základních práv účastníka, která mu procesní právo přiznává. Ta mají svou materiální obsah v mnohem významnějších povinnostech soudu plynoucích ze zákona. V této souvislosti odkazuje dovolací soud na přesvědčivou část odůvodnění odvolacího soudu na straně čtvrté v prvním odstavci. Náležitá ochrana práv účastníka řízení se nevyčerpává v dovolání akcentovaných náležitostech názvu rozhodnutí soudu. Ta spočívá (kromě náležitostí zmíněných odvolacím soudem z hlediska okruhu účastníků, jejich zástupců, uvedení předmětu sporu) v řádném vymezení povinností ukládaných účastníkovi soudu a v náležitém poučení o důsledcích případného nesplnění takové povinnosti. Shodně s odvolacím soudem dospívá i dovolací soud k závěru, že postup zvolený soudem prvního stupně těmto požadavkům odpovídá, srozumitelně ukládá povinnost žalovanému podmíněně, pro případ, že bude proti platebnímu rozkazu podán odpor, výrok zmíněného rozhodnutí parafrázuje znění zákona z hlediska povinností účastníka (v této věci žalovaného) a pochopitelným způsobem poučuje účastníky o následcích nedodržení ukládané povinnosti. K tomu přistupuje i zákonu odpovídající formulace poučení připojená za poučení o možnosti žalovaného podat proti vydanému platebnímu rozkazu odpor. Hodnoceno z těchto hledisek neshledává ani dovolací soud v projednávané věci existenci jiných vad řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, co bylo dosud uvedeno, bylo ovšem na žalovaném, aby dostal povinností uloženým mu soudem k žalobě se vyjádřit pro případ podaného platebního rozkazu. V tomto směru odkazuje se na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, z něhož plyne možnost alternativního splnění této povinnosti žalovaným. Ani v podaném odporu, ani v samostatném podání, však žalovaný svou povinnost nesplnil. Důsledkem toho byla fikce uznání závazku ve smyslu § 114b odst. 5 o.s.ř. a následné oprávnění soudu prvního stupně přikročit k vydání rozsudku pro uznání. Pro úplnost se pouze připouje, že naprosto nelze přisvědčit dovolateli, že by podmínky pro vydání výzvy podle § 114b odst. 1 o.s.ř. nebyly splněny. Opak je pravdou, vzhledem k povaze uplatněného nároku, který byl odůvodněn vícevrstnatým způsobem z hlediska tvrzení žaloby o vzniku, výši a postoupení sporné pohledávky. Uvedená procesní situace tak zakládala bez dalšího správnost postupu soudu prvního stupně, jak ji tento zvolil.

K důvodům uváděným odvolacím soudem v odůvodnění dovoláním napadeného rozsudku stran latentní možnosti neporozumění rozhodnutí soudu účastníkem, zejména tím, který není zastoupen osobou práva znalou, připomíná dovolací soud, že v občanském soudním řízení mají účastníci rovné postavení (§ 18 věta první o.s.ř.). Je věcí vlastní péče a procesní předvídatosti toho kterého z účastníků, aby k náležité ochraně či obraně svých práv využíval procesních prostředků, které mu zákon v jednotlivých v úvahu přicházejících ustanoveních přiznává. Odpovědnost osoby, která se stala účastníkem soudního řízení, plyne právě z jeho rovného postavení vůči protistraně, obecně je

pak výrazem jeho postavení jako účastníka řízení (§ 19 o.s.ř.). Rubem tohoto postavení je i odpovědnost účastníka za nedostatečnou míru pečlivosti a dbalosti při využití těch práv, která mu ze zákona plynou. Příčilo by se zásadě rychlosti a soustředěnosti řízení (§ 6 o.s.ř.), pokud by formalistickým výkladem příslušných ustanovení měla být omezována účinnost těch procesních institutů, které byly do procesního práva inkorporovány právě za účelem zjednodušení a zrychlení občanského soudního řízení. Ustanovení o možnosti vydat rozsudek pro uznání (příp. pro zmeškání) k těmto institutům zajisté patří. Přitom jde o úpravu, která rovnovážným způsobem šetří jak práva žalobce, tak žalovaného, na němž je, aby v souladu s konkrétní situací sdělil soudu důvody svého (byť i částečného) nesouhlasu se žalobou a ovšemže rovněž v tomto směru nabídl provedení příslušných důkazů a tyto doložil. Nesplnění této povinnosti, ať už z jakýchkoliv důvodů, nemůže vést k odepření možnosti využití zmíněných možností daných zákonem vůbec.

Dovolací důvod uplatněný žalovaným tak není v projednávané věci dán. Rozhodnutí odvolacího soudu je za této situace třeba považovat za správné. Dovolací soud proto podle § 243b odst. 2 o.s.ř. dovolání zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)